

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Твърде сложен и неразгадан е механизмът на формиране на уморната дълготрайност. Това дава възможност на всеки изследовател да предлага свой циклов метод (модел) за оценка на уморната дълготрайност, в който има някаква частична истина и който се потвърждава експериментално в някакъв ограничен обхват. Друг изследовател, при други експериментални данни и други натоварвания, не намира потвърждение на предния метод и на свой ред също предлага свой модел. В крайна сметка няма единен, общоприет и общовалиден циклов метод, а има много спореци и сравняващи се методи, всеки със своята частична истина и затова взаимно толериращи се.

Сега се предлага нещо коренно различно: понятието цикъл на натоварването да не е основно, а частно, и, вместо да се търсят спорни цикли, да се следят безспорните диференциали (фиг. 1.1-3б) на какво да е натоварване, върху които да се пресмятат директно диференциали на умората.

Така че сега не става дума просто за един пореден нов циклов метод с очакване за толерантно отношение към него. Сега е възможна обединена скептична или негативна реакция: след като много хиляди изследователи на уморната дълготрайност по света са търсили цикли във всякакви натоварвания, то предлаганите ИДУ-концепция и авторов ИДУ-метод могат да спечелят много опоненти. Те могат дори да стигнат до твърдения, че ИДУ отрича всички натрупани знания за уморната дълготрайност, изградени въз основа на понятието цикъл на натоварване. По този повод още веднъж може да се обърне внимание на приносите 2.3 и 13.4 – ИДУ нищо не отрича от съществуващите знания. Целият настоящ труд е изграден въз основа на тях, като основната идея е те за се използват по друг начин.

Разбираемо е колегите да проявят скептицизъм и ревност, след като са посветили на цикловия подход своите изследвания и кариери, и са получили признания и титли. Разбираемо е, че ще се търсят слаби страни на ИДУ-концепцията и на авторския метод ИДУ, и ще се повдигат спорни въпроси, защото сложният и неразгадан механизъм на формиране на уморната дълготрайност предоставя място за много спорове.

Но има една възможност, при която няма място за спор дали да се признае ИДУ или не, както следва.

Нека кой да е опонент на ИДУ верифицира кой да е друг метод за оценка на уморната дълготрайност, използвайки същите файлове за експерименталните данни, използвани и от автора в направените ИДУ-верификации в глава 5. Нека да се прибави и верификацията от глава 3. Нека се прибави също и верификацията или

верификациите, които продължават в том II. Всичките използвани експериментални данни са от други автори, а не от ИДУ-автора, така че е изключено необективно поднасяне на собствени експериментални данни. И ако опонентът докаже, че във всичките изброени случаи другият метод е винаги приложим и безапелационно превъзхожда ИДУ-метода, то спорът приключва – ИДУ-методът следва да се оттегли. Нещо повече – другият метод ще се окаже онзи липсвал метод, който сега може да поеме претенцията за общовалидност. Но ако другият метод отстъпва, спорът също приключва – на ИДУ-метода трябва да се даде път. Нещо повече – следва да се препоръча пренастройване и канализиране на световните изследвания в посока към концепцията ИДУ.

Ако другият метод и ИДУ-методът се окажат приблизително равностойни, пак следва да се даде път на ИДУ-метода да продължи да се сравнява и доказва в следваща, и в следваща верификация (том II). При това осцилограмите трябва целенасочено да се разнообразяват колкото се може повече: да са и за първата, и за втората практическа категория непропорционални натоварвания, и за смесени натоварвания с най-различни траекторийни отношения t_r , t_c и t_v и за най-различни форми на траекторията, и за циклични, и нециклични, и детерминирани, и случайни натоварвания, и за чисти r -натоварвания, чисти c -натоварвания, чисти $d\tau$ -натоварвания, и т.н.

С това авторът приключва, оставяйки на изучаващите този труд и на членовете на уважаемото научно жури да поемат научната отговорност за оценката му.